

N:o 28.

Af herr **Biesért**, om antagande af en lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Det torde vara en erkänd sanning, att vägbyggnaden och vägunderhållet på landet, som af ålder hvilat ensamt på innehafvare af jordegendom, är en i hög grad tung och orättvist fördelad skattebörla, och ehuru frågan snart ett århundrade stått på dagordningen, och många gånger varit föremål för såväl Regeringens som Riksdagens behandling, har det hittills ej lyckats att få den löst. Det synes mig därför vara hög tid att göra de allvarligaste bemödanden för att få bort denna orättvisa i vår lagstiftning. Skall detta kunna lyckas, så måste emellertid hvar och en, och i synnerhet den, som har ekonomisk fördel af det nu bestående, visa tillmötesgående och, med frånseende af egen fördel, befrämja hvad som är rätt och billigt.

Det är under denna förhoppning jag nu vågar hemställa,

att Riksdagen ville antaga en lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, i hufvudsaklig öfverensstämmelse med Kongl. Maj:ts nådiga proposition vid 1889 års riksdag, särskilda utskottets derpå grundade utlåtande n:o 1 samt Andra Kammaréns beslut i frågan, äfvensom medgifva det utskott, som får frågan till behandling, att inom de gränser, som nämnda nådiga

proposition, utskottsutlåtande och Andra Kammarens beslut angifva, utreda ärendet, dervid vidtagande de ändringar och tillägg, som för frågans lyckliga lösning anses nödiga, samt utlåtande och förslag angifva.

Stockholm den 29 januari 1891.

J. N. Biesért.

N:o 29.

Af herr **Widmark**, om anslag till befrämjande af odlingsföretag i de norrländska lappmarkerna.

Redan i skrifvelse af den 7 maj 1888 har Riksdagen i underdånighet yttrat sig om önskvärldheten af upplåtelse af odlingslägenheter å kronoparkerna i Norrland och anhållit om utredning och förslag rörande sättet för sådan upplåtelse. Då yttranden häröfver nu sannolikt torde hafva från vederbörande embetsmyndigheter inkommit till Kongl. Maj:t, är sålunda förslag i ämnet snarast att emotse, hvarför jag vågar redan nu ifrågasätta, att i riksstaten för år 1892 medel anslås för befordrande af sådan ifrågasatt norrländsk kolonisation.

Det synes mig nemligen vara en bjudande nödvändighet, synnerligast hvad Norrbottens län angår, att äfven på detta sätt inom lappmarkerna söka utbreda svenska språket, åstadkomma verksamhet och lif i öde bygder, under-